

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jiřího Čurdy a soudců JUDr. Jiřího Macka a JUDr. Yvony Svobodové ve věci žalobce **Auto S.V.A. spol. s r.o.**, se sídlem Soběhrdy 9, IČO: 25130919, zastoupeného JUDr. Janem Lukešem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Hybernská 1007/20, proti žalovanému **Zdeňku Havlíkovi**, bytem Praha 4 - Kamýk, Cílkova 642/18, IČO: 86946501, zastoupenému Mgr. Rudolfem Leškou, LL.M., advokátem se sídlem Praha 1 – Nové Město, Voršilská 130/10, o ochranu před nekalou soutěží, k odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. června 2013, č. j. 32 Cm 7/2012-240,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích IV. a IX. potvrzuje, ve výroku X. mění tak, že z tam uvedeného textu omluvy se vypouští věta „Pan Zdeněk Havlík tímto uděluje výslovný souhlas s uveřejněním této omluvy na internetových stránkách společnosti Auto S.V.A. spol. s r.o.“, jinak se tento výrok potvrzuje, ve výrocích I. a VII. mění tak, že žaloba o uložení povinnosti žalovanému odstranit z tam označených internetových stránek tam uvedená tvrzení se zamítá.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 31.919 Kč a na náhradu nákladů odvolacího řízení 7.986 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jana Lukeše, Ph.D.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem rozhodl tak, že ve výroku I. uložil žalovanému povinnost do 3 dnů od právní moci rozsudku z internetových stránek <http://www.lpgkvalitne.cz> odstranit sdělení: „na rozdíl od konkurence nám jde o kvalitu, nejsme vrakovišť“, ve výroku II. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému odstranit

z internetových stránek <http://www.lhotkanet.cz> sdělení: „na rozdíl od konkurence nám jde o kvalitu, nejsme vrakoviště“ a o uložení povinnosti žalovanému do budoucna toto sdělení, ani sdělení jemu obdobné, nikterak nešířit, ve výroku III. zamítl o uložení povinnosti žalovanému odstranit z internetových stránek www.lpgkvalitne.cz tam specifikovaný text, ve výroku IV. uložil žalovanému povinnost do tří dnů od právní moci rozsudku odstranit z internetových stránek www.lpgkvalitne.cz text: „*Jak to může namontovat jiná firma a oprava této zástavby. Zde stručněji v technických faktech: Výsledná montáže může vypadat například tak, jakoby danou LPG soustavu do vozu opravdu hodil JZDák vidlemi. Bohužel jsem neudělal prvotní foto zavazadlového prostoru s pohozeným plastovým krytem motoru, a foto holého motoru, ze kterého čouhají hadičky, lezou dráty a vyčnívají vstříkovací LPG ventily, neboť mě ani ve snu tou dobou nenapadlo, že budu zakládat firmu na montáže LPG, a snažit se tak napravovat to co jiný zkazí a snažit se tak docílit dobré pověsti LPG jako takového. Avšak jsem již telefonem udělal foto sání a zavrtání LPG vpustí při opravě, protože takovou řemeslnou práci jen tak člověk nepohledá. Pro neznalé, vstupní vpustě (také nazývané trysky, ale termín mi nepřijde zcela vhodný, neboť trysky jsou též na LPG vstříkovačích) musí být umístěné v sání tak, aby byli na všech válcích stejně daleko od hlavy válců a zároveň nejblíže hlavy válců, tj. v jedné linii. Mají být umístěné tak, aby došlo k co neoptimálnějšímu promíchání vzduchu s palivem. Slíbené foto špatně odvedené řemeslné práce: Vpustě označeny červenými šipkami, a červená linie vpustí. Na první pohled je vidět, že předpoklad jedné linie dodržen není, promíchání paliva se vzduchem v celém průřezu potrubí je diskutabilní. To, že by sání před vrtáním z vozu vyjmuly (byť si to nechali zaplatit), aby špony vzniklé vrtáním a vystružením závitu neskončili uvnitř sání, následně nasáty do válce, kde mohou poškodit ventilové sedlo, či uvíznout a přidírat se mezi válcem a pístem, v lepším případě se zastaví v katalyzátoru, kde nemusí projít jeho kanálky ..., ani nemluvě. Jednotlivé hadice k LPG ventilu byli odlišně dlouhé a pouze průměru 5mm nikoliv optimálních 6mm jak se standardně dává, což má nepříznivý vliv, neboť je různý dynamický odpor paliva v hadici u každého válce a tím nesejné plnicí vlastnosti. Dále se jiná firma například nemusí neobtěžovat s plným zapojením řídicí jednotky LPG - v tomto případě nezapojila vodič určený pro snímání otáček - což má nepříznivý vliv na jednotku při deceleraci a také pokud máte motor, který otevírá benzinové vstříkovače při plném výkonu trvale. Postrádal jsem též zapojení vodiče lambda sondy, který sice pro LPG jednotku typu MAGIC2 osazený servisem potřeba není, neboť ona jednotka k provozu tento signál nepoužívá, ale informace o bohatosti směsi je potřeba, při následné kalibraci a správném nastavení LPG systému, takže nevím, jak kvalitně byla řídicí jednotka LPG ve voze seřizena, možná pomocí WAG diagnostiky přímo z jednotky motoru, stejně jako jsem učinil já když jsem dělal prvotní ohledání co způsobuje problémy na voze. Ale pochybuji, že tak učinily, neboť by se dověděli spousty zajímavých informací o motoru, jeho stavu atd... . Řídicí jednotka po ujetí 1000 km tak tak neupadla, neboť byla přišroubována bez podložky neutaženým šroubem, takže se prostě vyklepe. Dalším problémem této montáže byli nedostatečně utažené stahovačky hadic, aby neutíkalo v hadicových spojích LPG. Tou dobou mi zhrožený technik v jiném servise při konzultaci ty stahovačky dotáhl, dřív než došlo k neštěstí. Jak to montuji já. Tedy znova a lépe !!! Navážu na zmíněnou nezdařilou řemeslnou práci v oblasti LPG vpustí do sání a rovnou ukážu ukázkou mnou provedené opravy a realizace vpustí.“, ve výroku V. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému odstranit z internetových stránek www.lpgkvalitne.cz tam specifikovaný text, ve výroku VI. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému zdržet se šíření tam uvedených textů, jakož i částí těchto textů i do budoucna jakoukoliv formou, ve výroku VII. uložil žalovanému povinnost do 3 dnů od právní moci rozsudku z internetových stránek <http://www.lpgkvalitne.cz/ceny.html> odstranit sdělení, že „Ceny se od konkurence zásadně neliší, snad jen tím, aby se dala práce odvést kvalitně, je cena překvapivě vyšší o 1000 až 2000 Kč dle typu vozidla.“, ve výroku VIII. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému*

zdržet se do budoucna sdělení specifikované ve výroku VII., ani sdělení jemu obdobné, nikterak nešířit, ve výroku IX. uložil žalovanému povinnost do 3 dnů od právní moci rozsudku, k reparaci nemajetkové újmy způsobené žalobci uveřejnit na stránkách <http://www.lpgkvalitne.cz> a v rámečku, zřetelným písmem (kontrastním vůči pozadí předmětných internetových stránek) Times New Roman o velikosti alespoň 36 bodů, po dobu alespoň 60 kalendářních dní, tuto omluvu: „Pan Zdeněk Havrlík se tímto omlouvá společnosti Auto S.V.A. spol. s r.o. za své nekalosoutěžní jednání, zejména za šíření zkreslených urážlivých informací o kvalitě poskytovaných služeb a o poměrech společnosti Auto S.V.A. spol. s r.o.“, a to v horní, na první pohled viditelné části internetových stránek <http://www.lpgkvalitne.cz>, ve výroku X. uložil žalovanému povinnost do 3 dnů od právní moci rozsudku, doručit žalobci písemnou omluvu s úředně ověřeným podpisem žalovaného v tomto znění: „Pan Zdeněk Havrlík se tímto omlouvá společnosti Auto S.V.A. spol. s r.o. za své nekalosoutěžní jednání, zejména za šíření zkreslených a urážlivých informací o kvalitě poskytovaných služeb a o poměrech společnosti Auto S.V.A. spol. s r.o. Pan Zdeněk Havrlík tímto uděluje výslovný souhlas s uveřejněním této omluvy na internetových stránkách společnosti Auto S.V.A. spol. s r.o.“, ve výroku XI. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému uveřejnit omluvu na stránkách <http://www.lhotkanet.cz>, ve výroku XII. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému omluvit se žalobci za nepravdivé informace a ve výroku XIII. rozhodl o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Při svém rozhodování vyšel soud z tvrzení žalobce o tom, že v rámci svého podnikání se již několik let věnuje montážím a opravám zařízení pro pohon motorových vozidel plynem (LPG), touto činností se při svém podnikání zabývá i žalovaný. Žalovaný na internetových stránkách www.lpgkvalitne.cz a www.lhotkanet.cz šíří informace o jím poskytovaných službách, přičemž se srovnává s konkurencí, resp. se žalobcem, a to způsobem, který je dle žalobce klamavý, neslušný a nekorektní. Tímto jednáním žalovaný znevážil žalobce a nadále poškozují jeho dobrou pověst a snižuje důvěryhodnost žalobce u zákazníků. Byť žalobce v textem žalovaného není výslovně označen, lze žalobce identifikovat z použitých slovních spojení „montážní místo v sousední vesnici“, místo „za kopečkem“ a zároveň „vrakoviště“, neboť v okolí obce Mrač se jiný poskytovatel účastníky nabízených služeb montáže a oprav zařízení pro pohon motorových vozidel LPG nevyskytuje, nadto žalovaný inzeruje své služby i prostřednictvím billboardu umístěného v těsné blízkosti reklamního poutače žalobce, z něhož je zřejmé, že do působnosti žalobce spadá i ekolividace autovraků. V jednání žalovaného spatřuje žalobce naplnění generální klauzule nekalé soutěže podle § 44 odst. 1 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obch. zák.“) a i naplnění speciálních skutkových podstat nekalé soutěže – klamavé reklamy (§ 45 obch. zák.), zlehčování (§ 50 obch. zák.) a nepřípustné srovnávací reklamy (§ 50a obch. zák.). Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítl, že z uveřejněných textů nelze dovodit, že se týkají žalobce, dále namítl, že internetové stránky <http://www.lhotkanet.cz> neslouží a nikdy nesloužily k jeho obchodní prezentaci. Zdůraznil, že k výzvě žalobce obsah internetových stránek <http://www.lpgkvalitne.cz> změnil tak, jak žalobce požadoval před podáním žaloby s tím, že ke dni podání žaloby již stránky neměly obsah popsany žalobcem v žalobě, neobsahovaly obsah zakázaný nařízeným předběžným opatřením, ani údaje, z nichž dovozoval žalobce svoji identifikaci. Již proto dle názoru žalovaného nemohou obstat žalobcem uplatněné zdržovací nároky. Nadto má žalovaný za to, že jeho jednání není v rozporu s dobrými mravy soutěže a není způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům, neboť v textech popsany příběh se skutečně stal.

Soud prvního stupně po provedeném dokazování a posouzení zjištěných skutečností podle § 44 a násl. obch. zák. dospěl k závěru, že jednání žalovaného naplnilo skutkovou podstatu nekalé soutěže podle ust. § 44 odst. 1 obch. zák., neboť žalovaný jednal v hospodářské soutěži (když je dle soudu nesporné, že účastníci jsou soutěžitelé na relevantním trhu) v rozporu s dobrými mravy soutěže a toto jeho jednání je způsobilé přivodit újmu jinému soutěžiteli nebo spotřebitelům. Na tom ve vztahu k naplnění této skutkové podstaty podle soudu nic nemění skutečnost, že žádná majetková újma žalobci nevznikla, resp. v řízení nic takového nebylo zjištěno. Dále soud dospěl k závěru, že svým jednáním naplnil žalovaný i znaky speciálních skutkových podstat klamavé reklamy podle ust. § 45 obch. zák., zlehčování podle ust. § 50 obch. zák. a nepřipustné srovnávací reklamy podle ust. § 50a odst. 1 obch. zák. Dále se soud zabýval jednotlivými uplatněnými nároky a dospěl k závěru, že nelze vyhovět nárokům uplatněným ve vztahu k webovým stránkám www.lhotkanet.cz, neboť na nich vytykané texty podle výsledků dokazování nebyly umístěny. V tomto rozsahu proto žalobu zamítl (výroky II. a XI. rozsudku), stejně jako v rozsahu požadavku žalobce na uložení povinnosti žalovanému zdržet se do budoucna šíření textu, jenž byl z webových stránek žalovaným odstraněn před podáním žaloby (výroky VI. a VIII. rozsudku). Nedůvodným shledal i požadavek žalobce na uložení povinnosti žalovanému odstranit z jeho webových stránek vymezený text (viz výroky III. a V. napadeného rozsudku), neboť tento text se podle soudu netýká žalobce, nijak ho neidentifikuje a nemá výslovně nekalosoutěžní obsah. Vyhovující výroky rozhodnutí soud prvního stupně odůvodnil tím, že i když některá z vytykaných sdělení žalovaný v době rozhodování soudu již nešířil, je nutno zohlednit skutečnost, že jejich šíření bylo zakázáno soudem na základě předběžného opatření. Obsah těchto tvrzení je podle soudu zcela nepřipustný (jde podle soudu o tvrzení „určitě zkreslená a urážlivá, vedená nekalosoutěžním záměrem, nikoliv však zcela nepravdivá“), což odůvodňuje i oprávněnost požadavku žalobce na poskytnutí reparace nemajetkové újmy ve formě omluvy (výroky IX., X. vyjma té části, v níž žalobce požadoval omluvu za nepravdivé informace - výrok XII.). Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud odkazem na § 142 odst. 2 o.s.ř. s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť poměr jejich úspěchu byl přibližně stejný.

Rozsudek v rozsahu vyhovujících výroků I. , IV. , VII. , IX. , X. a souvisejícího výroku o nákladech řízení XIII. napadl odvoláním žalovaný, a to z důvodu, že soud prvního stupně nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem a jím označeným důkazům, neúplně zjistil skutkový stav věci, dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a věc nesprávně právně posoudil. Namítl, že soud v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že žalobci nevznikla žádná majetková újma, aniž by současně uvedl, jaká nemajetková újma měla žalobci vzniknout, aby odůvodňovala závěr o jednání nekalé soutěže ze strany žalovaného. Nadále považuje za klíčové to, že žalobce nemohl být ze spojení „vrakoviště na kopci“ v předmětném textu identifikovatelný, svědectví svědků v řízení vyslechnutých považuje žalovaný za nevěrohodné a poukázal na to, že jeho návrhy na dokazování místních poměrů soud nepřipustil. Dále namítl, že tvrzení specifikovaná ve výroku IV. rozsudku jsou ryze technické povahy a soud neuvedl, proč je shledává jako projev nekalé soutěže. Tvrzení specifikovaná ve výrocih I. a VII. pak má žalovaný za ryze laudatorní s tím, že neobstojí názor soudu prvního stupně o tom, že jde o nekalou soutěž bez ohledu na to, zda je v textu žalobce identifikovatelný. Podle žalovaného měl soud vzít v úvahu, že obsah pojmu dobré mravy soutěže je nutno vykládat různě ve vztahu k příslušným oborům hospodářské soutěže, přičemž v případě reklamy na autoservis legitimně panuje větší míra soutěžní agresivity a soutěžního přehánění. Poukázal na to, že ohledně míry soutěžní agresivity v automobilovém průmyslu navrhl řadu důkazů, které buď soud neprovedl, nebo je provedl, ale nevyhodnotil. Nadto podle žalovaného v automobilovém průmyslu platí tím spíše

vymezení běžného spotřebitele jako nikoliv neinformovaného, hloupého a nepozorného (s odkazem na rozhodnutí ESD ve věci C-210/96). S poukazem na odbornou literaturu a judikaturu Nejvyššího soudu ČR uvedl dále, že pojem dobré mravy soutěže není požadavkem na slušnost a korektnost, jak uvádí žalobce, přičemž za soutěžně slušné je třeba považovat i prostředky, které nevylučují určitou dávku soutěžní agresivity a soutěžní lstivosti. Žalovaný vytkl soudu prvního stupně, že se otázkou rozporu jednání s dobrými mravy soutěže v odůvodnění rozsudku vůbec nezabýval. Rovněž vytkl soudu absenci odůvodnění toho, proč jednání žalovaného naplňuje skutkovou podstatu klamavé a srovnávací reklamy a nepřípustného zlehčování. Navíc má za to, že pravdivost jemu vytýkaných tvrzení byla prokázána. Zdůraznil dále, že tvrzení specifikovaná ve výrocích I. a VII. rozsudku odstranil v úmyslu dosáhnout ještě před podáním žaloby smírného vyřešení věci. Připomněl, že pro rozsudek je závazný stav v době jeho vyhlášení s tím, že neodpovídá tvrzení soudu, že odstranění sporných tvrzení bylo reakcí na nařízené předběžné opatření, když ve skutečnosti je žalovaný odstranil dříve, než se o předběžném opatření dozvěděl. Nadto i pokud by texty byly žalovaným odstraněny až na základě pravomocného předběžného opatření, bylo by možné vyhovět pouze nárokům na zdržení se vytýkaného jednání do budoucna, ale nikoliv na odstranění závadného jednání. Již proto podle žalovaného nemělo být těmto odstraňovacím nárokům vyhověno. Nedůvodné jsou pak dle jeho názoru i nároky na uveřejnění a zaslání omluvy s tím, že pokud jde o formulaci výroku X., pak pokud chtěl žalobce dosáhnout zveřejnění této omluvy, měl se toho domáhat určitým způsobem. Žalovaný nesouhlasí s časově neomezeným zveřejněním omluvného dopisu na internetových stránkách žalobce, v jehož textu je navíc vtělen souhlas žalovaného se zveřejněním. Žalovaný proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek v jím v napadeném rozsahu změnil a žalobu i v tomto rozsahu zamítl a přiznal mu náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Žalobce ve vyjádření k odvolání uvedl, že není pravda, že by bylo v řízení prokázáno, že mu nevznikla žádná majetková újma a ani neodpovídá skutečnosti, že by to soud v odůvodnění rozsudku výslovně uvedl. Majetková újma nebyla prokazována, neboť její náhradu žalobce nepožadoval. Pokud jde o žalovaným tvrzenou absenci údaje v odůvodnění, jaká nemajetková újma měla žalobci vzniknout, pak i zde se žalovaný mylí – podle žalobce soud jasně uvádí, že žalovaným šířené informace byly zkreslené a urážlivé, vedené nekalosoutěžním záměrem. Žalobce v této souvislosti zmínil judikaturu a publikované komentáře, týkající se přiměřeného zadostiučinění jako prostředku reparace nehmotné újmy, resp. principů rozhodování o takovém nároku. Dále uvedl, že prokázal, že předmětné texty mířily na žalobce. Připomněl, že ani nebylo sporné, že přestavba vozu žalovaného byla provedena u žalobce, prokázáno pak bylo, že třetí osoby takto vnímaly publikované texty a prostřednictvím příslušných pasáží žalobce identifikovaly. Tvrzení žalovaného, že svědectví osob navržených žalobcem jsou nevěrohodná, má žalobce za nepodložená a účelová. Jediným podnikatelem, který odpovídá pasážím týkajícím se místa a činnosti, je žalobce a na tom nemohly nic změnit ani důkazy, jejichž provedení navrhoval žalovaný. I pokud by hypoteticky byly texty publikované žalovaným tak obecné, že by je nebylo možné vztáhnout na jednoho konkrétního soutěžitele, ale na okruh podnikatelů v okolí žalovaného nabízející přestavby na LPG, pak by se nepochybně všichni tito soutěžitelé, tedy včetně žalobce, mohli domáhat ochrany před nekalou soutěží. Pokud jde o podstatu sporných tvrzení žalovaného, jde podle žalobce o výroky hrubě překračující hranice tolerovatelné soutěžní agresivity, přičemž o lstivosti se nedá s ohledem na jejich prvoplánovitost vůbec hovořit. Tvrzení žalovaného jsou nejen v rozporu s dobrými mravy obecně, ale zejména v rozporu s dobrými mravy soutěže. Hrubě zasahují do dobrého jména podniku a výkonů žalobce, nadto jsou zcela neodborná a nesprávná a některá z nich lze označit jako nebezpečná i pro spotřebitele, když radí, aby si přestavbu na LPG provedli sami. Žalobce odmítl, že by v řízení

bylo prokázáno, že výroky žalovaného byly pravdivé. Prokázáno bylo, že část výroků žalovaného pravdivá nebyla (ačkoliv soud prvního stupně podle žalobce tuto otázku neposoudil zcela komplexně) a podstatné je, že tyto nepravdivé výroky uveřejněné texty obsahovaly. Byť žalobce nesouhlasí s tím, že soud nevyhověl žalobě v rozsahu nároků na uložení povinnosti žalovanému zdržet se uveřejňování textů do budoucna, když podle žalobce se žalovaný závadného jednání dopouštěl ještě v době vyhlášení napadeného rozsudku, zcela se ztotožňuje s rozhodnutím o uložení povinnosti žalovanému sporná tvrzení z internetových stránek odstranit. Připomněl, že tato tvrzení byla žalovaným odstraněna až na základě předběžného opatření, tedy nikoliv dobrovolně, a nevyhovění žalobě ve věci samé by znamenalo zánik předběžného opatření a popření samotného smyslu žaloby a předběžného opatření. Za správné má pak rozhodnutí soudu o nárocích na přiznání zadostiučinění ve formě omluvy, když toto zadostiučinění považuje za zcela standardní a zákonem preferovanou variantu satisfakce za újmu způsobenou žalovaným. Za nesprávné má však žalobce rozhodnutí soudu o nákladech řízení. Je přesvědčen, že mu náhrada nákladů řízení měla být přiznána, neboť žalovaný se dopustil nekalosoutěžního jednání, a tedy vyvolal nutnost tyto náklady žalobcem vynaložit. Sám však odvolání do tohoto výroku nepodal s ohledem na to, že byl napaden již odvoláním žalovaného. V závěru poukázal na to, že žalovaný v útocích vůči němu pokračuje podáváním různých udání na úřady, která však s ohledem na to, že činnost žalobce je zcela v souladu s právními předpisy, nevedou k žádnému žalovaným sledovanému závěru a žalobce je takovou činností žalovaného pouze obtěžován. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadených výrociích I., IV., VII, IX. a X. potvrdil a ve výroku o nákladech řízení (výrok XIII.) změnil tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 23.716 Kč včetně DPH a nahradit zaplacený soudní poplatek.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací v souladu s čl. II. bod 2. zák. č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, přezkoumal podle § 212 a násl. zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění platném do 31. 12. 2013 (dále jen o.s.ř.) rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním žalovaného napadeném rozsahu a dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné.

Předně je třeba uvést, že soud prvního stupně měl k dispozici dostatek skutkových zjištění, z těchto i odvolací soud vycházel a pro stručnost na ně, jak jsou obsažena v odůvodnění napadeného rozsudku, odkazuje. Předmětem přezkumu odvolacího soudu byly vyhovující výroky napadeného rozsudku, jimiž soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost odstranit specifikovaná sdělení z internetových stránek <http://www.lpgkvalitne.cz> (výroky I., IV. a VII.) a povinnost poskytnout žalobci morální zadostiučinění ve formě omluvy (výroky IX. a X.). Stejně jako ostatní nároky, o nichž soud prvního stupně rozhodl napadeným rozsudkem, uplatnil je žalobce z titulu ochrany před nekalou soutěží. Již nyní lze uvést, že se odvolací soud zcela ztotožňuje s posouzením vytýkaného jednání žalovaného (uveřejnění označených textů na stránkách <http://www.lpgkvalitne.cz>) jako jednání nekalosoutěžního. Lze připomenout, že předpokladem klasifikace určitého jednání jako jednání nekalosoutěžního je splnění znaků nekalé soutěže, jak vyplývají z ust. § 44 odst. 1 obch. zák. – tedy musí jít o jednání v hospodářské soutěži, jednání musí být v rozporu s dobrými mravy hospodářské soutěže a musí být způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům, spotřebitelům či dalším zákazníkům. Připomenout lze rovněž, že pro úvahu, zda jednání konkrétního subjektu je jednáním v hospodářské soutěži, není rozhodné, že jde o podnikatele, nýbrž to, zda šlo o jednání uskutečněné za účelem soutěžního záměru, a nikoliv záměru jiného (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. 29 Odo 106/2001,

uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS, č. 5, r. 2004). Platí dále, že pokud jakékoliv jednání nesplňuje kumulativně všechny tři podmínky generální klauzule (podle § 44 odst. 1 obch. zák.), nelze je považovat za jednání nekalé soutěže (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 11. 2008, sp. zn. 32 Cdo 166/2008). Dále je třeba uvést, že pro samotnou kvalifikaci jednání jako jednání nekalosoutěžního se vznik újmy nevyžaduje, postačí pouhá způsobilost újmu přivodit (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 4. 2008, sp. zn. 32 Cdo 139/2008). Právní prostředky ochrany proti nekalé soutěži upravuje ust. § 53 obch. zák. Jedná se o prostředky, které mají funkci zabraňovací (žaloba na zdržení se nekalosoutěžního jednání, žaloba na odstranění závadného stavu) a funkci kompenzační nebo satisfakční (žaloba na přiměřené zadostiučinění, žaloba na náhradu škody a žaloba na vydání bezdůvodného obohacení). Ve vztahu k uvedeným zásadám tak je třeba odmítnout jako irelevantní námitku žalovaného, že soud prvního stupně vytýkané jednání žalovaného posoudil jako jednání nekalé soutěže bez toho, aby měl za prokázanou majetkovou újmu, či aby specifikoval, jaká újma nemajetková měla žalobci vzniknout. Nadto ve vztahu ke konkretizaci nemajetkové újmy je tato námitka v rozporu s odůvodněním napadeného rozsudku, jak o tom dále. Soud prvního stupně správně dovodil, že v daném případě byly naplněny všechny znaky nekalé soutěže. Prokázáno bylo, že oba účastníci řízení jsou soutěžiteli v hospodářské soutěži (přímými konkurenty v oboru montáží a oprav zařízení pro pohon motorových vozidel plynem), rovněž bylo prokázáno (a ani nebylo sporné), že žalovaný uveřejnil na svých internetových stránkách <http://www.lpgkvalitne.cz> žalobcem označené texty, jejichž obsahem je kritika výkonů jiného soutěžitele (přímého konkurenta na trhu) na základě vlastní zkušenosti žalovaného s tímto soutěžitelem získané při realizaci montáže zařízení pro pohon vozidla plynem do automobilu žalovaného. Jak soud prvního stupně správně poukázal, pro věc není podstatné, zda je žalobce možné s kritizovaným soutěžitelem v textech ztotožnit, či nikoli. Podstatné totiž je, jak ostatně i příhodně poukázal žalobce ve vyjádření k odvolání, že i pokud by sporné texty nebylo možné vztáhnout na konkrétního soutěžitele, ale na okruh podnikatelů v okolí žalovaného nabízející přestavby na LPG, pak by se nepochybně všichni tito soutěžitelé, tedy včetně žalobce, mohli domáhat ochrany před nekalou soutěží. Pokud totiž žalovaný (jako jeden ze soutěžitelů v oboru montáží a oprav zařízení pro pohon motorových vozidel plynem) odkázal na „konkurenci“, pak jednání spojované s „konkurencí“ přisoudí veřejnost jiným podnikatelům, kteří nabízejí služby montáží a oprav zařízení pro pohon motorových vozidel plynem, tedy i žalobci, neboť i ten je v posuzovaném případě konkurencí žalovaného (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 11. 2013, sp. zn. 23 Cdo 2415/2012). Byť to tedy není pro věc podstatné, lze pro úplnost uvést, že s přihlédnutím k místní působnosti podnikatelské činnosti obou účastníků svědčí výsledky dokazování před soudem prvního stupně o tom, že sporné texty žalovaného míří přímo na žalobce. Pokud jde o hledisko rozporu vytýkaného jednání s dobrými mravy, lze připomenout, že zákon pojem dobrých mravů nedefinuje a s ohledem na dosud publikovanou judikaturu lze dovodit, že dobré mravy tvoří uzavřený normativní systém a jsou spíše měřítkem etického hodnocení konkrétních situací a jejich souladu s obecně uznávanými pravidly slušného a poctivého jednání. Rozpor jednání s dobrými mravy je třeba posuzovat v každém případě individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem jednání účastníků v příslušném období a jejich tehdejšímu postavení (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 3. 2006, sp. zn. 32 Odo 1230/2005). Rozlišení mezi jednáním běžným a v hospodářské soutěži přípustným oproti jednání nekalosoutěžnímu spočívá právě v posouzení splnění podmínky rozporu s dobrými mravy soutěže. Bez ohledu na to, zda v případě reklamy na autoservis legitimně panuje větší míra soutěžní agresivity a soutěžního přehánění (jak tvrdil žalovaný v odvolání), je jednání soutěžitele, jehož obsahem je negativní hodnocení výkonu jiného soutěžitele, zjevně v rozporu s dobrými mravy hospodářské soutěže. Nelze totiž obecně připustit, aby soutěžní výhodu bylo možné získat kritikou poměrů či

výkonů jiného soutěžitele (pomineme-li přípustnou srovnávací reklamu, o níž zde však nešlo). Výjimkou je pouze uvedení a rozšiřování pravdivého údaje o poměrech, výkonech nebo výrobku jiného soutěžitele v rámci oprávněné obrany (§ 50 odst. 2 obch. zák. a shodně § 2984 odst. 2 zák. č. 89/2012, občanský zákoník, dále rovněž jen „o. z.“). Nic o tom, že by byl k uveřejnění sporných tvrzení žalovaný okolnostmi donucen, žalovaný netvrdil a z obsahu spisu ani žádná taková indicie nevyplývá. Vylučují to i okolnosti sporu, neboť (jak i žalovaný potvrdil) obsahem uveřejněných sdělení je (dle žalovaného) negativní zkušenost s montáží zařízení pro pohon plynem do jeho vozidla v době před zahájením podnikatelské činnosti v tomtéž oboru. Namítal-li v této souvislosti žalovaný dále to, že soud měl věc posoudit z hlediska průměrného spotřebitele s tím, že dle žalovaného pro daný obor podnikání platí tím spíše vymezení běžného spotřebitele jako nikoliv neinformovaného, hloupého a nepozorného, pak tuto námitku je nutno odmítnout jako nedůvodnou. Obsahem sporných textů jsou informace, které jsou způsobilé snížit vážnost žalobce, zlehčit ho před veřejností (z toho současně vyplývá splnění posledního předpokladu nekalé soutěže – způsobilosti vytýkaného jednání způsobit újmu jiným soutěžitelům, spotřebitelům či dalším zákazníkům). Nejde tedy o posuzování klamavosti určité informace, k níž je soud povinen přistoupit z hlediska pro ten účel vytvořeného tzv. průměrného spotřebitele (blíže viz bod 18 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách) a hledisko průměrného spotřebitele se tak zde neuplatní. Lze uzavřít, že vytýkané jednání žalovaného je zakázanou nekalou soutěží ve smyslu § 44 odst. 1 obch. zák. a současně naplnilo speciální skutkovou podstatu zlehčování podle § 50 obch. zák.

Pokud jde o vlastní uplatněné nároky a rozhodnutí soudu prvního stupně o nich, má i odvolací soud za to, že je zcela důvodný požadavek žalobce na poskytnutí zadostiučinění v uplatněné morální podobě (omluva). Jak uvedeno výše, znevážení žalobce je zcela nepochybně způsobilé zhoršit jeho postavení v hospodářské soutěži a v jednání žalovaného je nutno jednoznačně spatřovat soutěžní záměr. Přiměřené zadostiučinění jako právní prostředek ochrany proti nekalé soutěži je nárokem satisfakčním, který slouží k reparaci nemateriální újmy a má proto v podstatě objektivní charakter. Materiální a subjektivní hlediska mají při poskytování zadostiučinění pouze podružný, popřípadě zanedbatelný význam (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 9. 2002, sp. zn. 29 Odo 652/2001, uveřejněný v časopise Právo a podnikání, v čísle 2/2003, na str. 29). Přiměřeným zadostiučiněním se v daném případě nahrazuje újma žalobce, spočívající zejména ve snížení vážnosti u jeho potenciálních obchodních partnerů a zákazníků. Pak vzhledem ke způsobu, jakým k vytýkanému jednání došlo, je vhodné, aby k její reparaci došlo obdobnou, tedy veřejnou formou, přičemž i podle odvolacího soudu je morální zadostiučinění ve formě omluvy přiměřené povaze a intenzitě zásahu, trvání škodlivého následku a prokázané nemajetkové újmy. Pokud však soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost zaslat žalobci omluvný dopis, jehož součástí má být i věta *“Pan Zdeněk Havrlík tímto uděluje výslovný souhlas s uveřejněním této omluvy na internetových stránkách společnosti Auto S.V.A. spol. s r.o.”*, pak ovšem již nerozhodoval o omluvě (co do jejího obsahu a způsobu poskytnutí). Souhlas žalovaného s uveřejněním omluvy na internetových stránkách žalobce s tím, že tento souhlas navíc má být součástí omluvného textu, nelze totiž považovat za součást omluvy (nemá povahu omluvy), spíše jde o jiný, nijak neodůvodněný a „skrytý“ uplatněný nárok, jehož podmínky (resp. jejich naplnění) však nebyly předmětem posuzování. Proto v rozsahu této věty odvolací soud výrok X. napadeného rozsudku podle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil a v tomto rozsahu žalobu zamítl, ve zbytku ale tento výrok a rovněž výrok IX. podle § 219 o.s.ř. jako věcně správné potvrdil. Pokud jde o odstraňovací nároky, je nutno připomenout, že byť odstraňovací nárok patří spolu s nárokem na zdržení se závadného jednání mezi prostředky s tzv. zabraňovací funkcí, na rozdíl od nároku na zdržení se závadného jednání, který je nárokem „pro futuro“ a k vyhovění

takovému nároku postačí i hrozba opakování vytykaného závadného jednání, přichází odstraňovací nárok v úvahu pouze tam, kde závadný stav trvá. Bez ohledu na to, zda žalovaný k odstranění tvrzení specifikovaných ve výrocích I. a VII. přistoupil dobrovolně, či vynuceně (plněním povinnosti uložené mu předběžným opatřením), je tedy podstatné, jak ostatně zjistil i soud prvního stupně, že v rozsahu těchto tvrzení již ke dni vyhlášení napadeného rozsudku závadný stav netrval. Důvodná tak je námitka žalovaného, že s ohledem na zásadu, že pro rozsudek je závazný stav v době jeho vyhlášení (§ 154 odst. 1 o.s.ř.), správně měla být žaloba o nároku na uložení povinnosti žalovanému tato dvě sdělení z jeho internetových stránek odstranit zamítnuta. Odvolací soud proto ve vyhovujících výrocích I. a VII. napadený rozsudek podle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil a v tomto rozsahu žalobu zamítl. Ve výroku IV. pak napadený rozsudek podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.

Vzhledem k tomu, že odvolací soud částečně změnil rozhodnutí soudu prvního stupně, rozhodl znovu (v souladu s ust. § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř.) o nákladech řízení před soudem prvního stupně. Vzal přitom v úvahu, že předmětem sporu byly různé nároky (prostředky právní ochrany) na ochranu proti jednání nekalé soutěže, přičemž výsledek řízení neumožňuje přijmout závěr o převažujícím úspěchu jednoho z účastníků. Současně však bylo v řízení bezpečně prokázáno, že se žalovaný dopustil nedovoleného jednání nekalé soutěže, tedy žalobci se podařilo prokázat základ uplatněných nároků. S ohledem na judikaturu Ústavního soudu (např. náleze ze dne 13. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 1/04) má odvolací soud za to, že z hlediska materiální spravedlnosti má žalobce podle § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na plnou náhradu nákladů řízení, neboť dosáhl po stránce meritorní plného úspěchu ve věci. Výši náhrady nákladů řízení odvolací soud s ohledem na skutečnost, že dne 24. 4. 2013 byl vyhlášen a dne 7. 5. 2013 pod č. 116/2013 Sb. ve Sbírce zákonů publikován náleze Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 25/12 dne 17. 4. 2013, jímž byla zrušena vyhl. č. 484/2000 Sb., určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), s tím, že při propočtu odměny za zastupování odvolací soud aplikoval tento předpis ve znění účinném v době realizace úkonů právní služby, se sazbou mimosmluvní odměny podle § 9 odst. 1 a § 12 odst. 3 advokátního tarifu. Za úkony právní služby učiněné do 31. 12. 2012 činí mimosmluvní odměna 2.000 Kč (2 x 1.000 Kč za nárok na odstranění závadného stavu a nárok na poskytnutí zadostiučinění), za 4 úkony (převzetí zastoupení, žaloba, vyjádření k odvolání proti rozhodnutí o předběžném opatření a vyjádření ve věci samé) pak 8.000 Kč, za úkony právní služby učiněné po 1. 1. 2013 činí odměna 3.000 Kč (2 x 1.500 Kč), za 3,5 úkonu (účast na třech jednáních soudu, přičemž na jednom došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí, a za písemný závěrečný návrh) pak 13.500 Kč. Dále žalobci náleží 8 režijních náhrad podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč, zvýšení o 21 % DPH a náhrada zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč. Celkem žalobci náleží za řízení před soudem prvního stupně náhrada nákladů řízení ve výši 31.919 Kč.

Podle zásady materiální spravedlnosti úspěšnému žalobci pak byla v souladu s ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení, a to za dva úkony právní služby po 3.000 Kč a dvě režijní náhrady po 300 Kč, vše se zvýšením o 21 % DPH, celkem 7.986 Kč. Platební místo náhrady nákladů řízení je určeno podle § 149 o.s.ř.

Poučení: Dovolání proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek § 237 o.s.ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a o.s.ř.) je oprávněně zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

V Praze dne 12. března 2014

Za správnost vyhotovení :
J. Majeríková

Mgr. Jiří Čurda, v.r.
předseda senátu